

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIV. ročník

číslo 5/květen 2018

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

- Neděle** 9.30 bohoslužby
(1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. Večeře Páně)
14.00 bohoslužby „Společenství Kristovo“
17.00 Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
- Úterý** 7.30 modlitební setkání
8.00 společné čtení (L. Rejchrt: Na úpatí hory)
- Středa** 18.00 biblická hodina
- Čtvrtek** 18.30 mládež
- Pátek** 15.30 dorost
- Sobota** 12–18 společenství EXIT – pomoc lidem bez domova
(1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE

na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	70 let kostela Braník	9
Ze sborového života	3	Na skále a pod skálou	11
z dubnového staršovstva		a ještě pár slov závěrem	13
pozvánky a program		In iustitia, pomoc proti nenávisti ..	14
stalo se v dubnu		Stres	15
Tomu, kdo žízní,	4	(jak zvládat ten špatný...)	
dám napít zadarmo z pramene		Chvályhodný počin	17
vody živé (Zj 21,6)		kniha Biblické příběhy pro	
Nový život zakotvený v Božím slově ..	5	nevěřící děti	
biblická povzbuzení a utvrzení		Stalo se v dubnu	17
do života v nové identitě		(pokračování ze str. 3)	
Modlitba k zítřku	7	Výzvy, oznámení	18
70 let našeho kostela	8	Kontaktní informace	19
Vzpomínky po půlstoletí	8	Tiráž	19
(dokončení článku)			

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z DUBNOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo na své 786. schůzi v pondělí 9. 4. 2018.

Biblický úvod měla Marta Drápalová.

Staršovstvo se zabývalo zejména přípravou slavnosti k 70. výročí prvních bohoslužeb v našem kostele. Dopolední program začne po bohoslužbách: ohlednutí za historií sboru. Po obědě bude následovat panelová diskuse na téma „Co je pro mne Braník a co bych chtěl, aby byl v budoucnosti“. Poté komentovaná prohlídka Evenu.

Kateřina Winkelhöferová byla přijata za členku sboru.

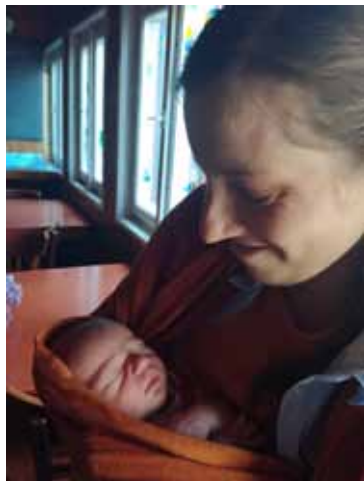
Příští schůze staršovstva bude v pondělí 14. 5. 2018.

POZVÁNKY A PROGRAM

- 13. 5. Slavnost k sedmdesátému výročí otevření našeho kostela. Bohoslužby Luděk Rejchrt, liturgie J. F. Pechar
- 15. 5. Pastorální konference kazatelů pražského seniorátu v našem kostele
- 16. 5. Koncert Rudolfa Měřinského v Evenu od 19 hodin
- 20. 5. Bohoslužby J. F. Pechar. Večeře Páně
- 25. 5. Noc kostelů (podrobnosti na straně 18)

VÍTÁME VENDULKU

17. 4. se v časných ranních hodinách narodila Vendulka Bedrníková. Vítáme ji a přejeme Boží ochranu.

DEVADESÁTINY SESTRY EVALDOVÉ

18. 4. jsme v Evenu opožděně oslavili krásné devadesáté narozeniny sestry Dády Evaldové. Přejeme stále vše dobré.

další dubnové události na straně 17

TOMU, KDO ŽÍZNÍ,

Zjevení 21,6

dám napít zadarmo z pramene vody živé

ŽÍZEŇ

Voda je vlastně skoro ve všem – v lidském těle z více než osmdesáti procent. Většinu plochy zeměkoule zabírá voda. Jenže přestože je na světě tolik vody, je na něm i dost žízně. Každou sekundu se narodí 4 děti – a každých 20 sekund jedno dítě zemře na důsledky nedostatku vody. S klimatickými změnami bude zřejmě vody ubývat a sucha přibývat, zvláště v jižních zemích. Dokážeme se rozdělit o tak strategickou surovinu, jakou se stane voda?

Žíznil také Kristus. Než ho ukřižovali, nabídli mu víno se žlučí, pak houbu namočenou do octa. Jedině samaritánská žena mu podala vodu z Jákobovy studny. Kristus zřejmě žízní i v žízni druhých lidí. Tak chápu verš: Kdokoli vám podá číši vody, protože jste Kristovi, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu. (Mk 9,41) Kristus má tedy v našem světě žízeň. Žízeň, která se dá utišit podáním docela obyčejné sklenice vody.

VODA

Myslím, že jedno z nejkrásnějších míst v naší přírodě bývá studánka v lese s hrníčkem a lavičkou. Místo, kde se člověku dostane zadarmo osvěžení. Místem, kde pozná, že všechno se nedá koupit, naopak že to nejdůležitější člověk dostává v životě zdarma.

Kromě fyzické žízně je ještě jiná žízeň, žízeň duše po živé vodě. Živá voda je tak významná, že se dostala i do pohádek. Co působí živá voda? Dává pravý život, život duše. Živá voda napájí rajskou zahradu. Uzdravuje a oživuje. Člověk, který ji pije, už žije v ráji. Živá voda uzdravuje zranění – ta, která člověk způsobil – i ta, která získal na cestě životem. Člověk žízní – nejen po vodě, ale po spravedlnosti, po Bohu, jak to vyjádřil Ježíš i žalmisté. Živá voda, která dokáže tu žízeň uhasit, nekape jen po kapkách – přímo tryská jako pramen.

ZADARMO

Čistá pitná voda je drahá, čím dál tím dražší, ale živá voda je zadarmo. A to slovo zadarmo či zdarma je něco, co je ústřední, ale co je také to nejproblematičtější k přijetí. Když člověku někdo cizí nabízí něco zadarmo, je to často velmi podezřelé, jaký to má háček. Jenže ty nejdůležitější věci v životě se nedají koupit.

Na počátku jara si můžeme připomenout, že život je darem. Každý rok našeho života prožijeme – pokud jsem to dobře spočítal – 12 měsíců, 365 dní, 8.760 hodin, 524.700 minut a 31.482.000 sekund času. To je času, který jsme dostali zadarmo od dárce života!

Stejně jako čas, tak se nedá koupit ani živá voda. V pohádkách se živá voda musí získat velikým dobrodružstvím – a v Bibli ji člověk dostane zadarmo. Platí se za ni vlastně jen jedinou věcí – tím, že má člověk žízeň. Žízeň kvalifikuje k tomu pít. Člověk má právo pít, když si přizná, že má žízeň, žízeň po životě, žízeň po živé vodě. A že u Boha je pramen takové vody, která oživuje, vody, kterou si nezasloužím vzorným životem ani jakoukoliv obětí. Pramen, k němuž si stačí kleknout a pít.

Vážení přátelé, v dětství jsem byl ve škole květinovým referentem, staral jsem se o květiny ve třídě. Jenže to často dost špatně dopadlo. Týden jsem je zapomněl zalít a ústřední topení se postaralo o zbytek. Jenže ve škole jsme měli naštěstí takové kytky, že když je člověk – celé suché a opadané – zalil, zažil zázrak – znovu obrazily a radostně vyrašily. Vážení přátelé, přeji vám – i těm, kteří jste podobně jako já špatní zahradníci, ať i letošní jaro okřežete mnohem lépe, než ty mé nebohé kytky, ať se dosyta napijete z pramenů spásy z vody živé, kterou čepuje Kristus. Přeji vám, aby se vám dostalo i té milosti, že budete moci dávat sami druhým pít. Ať se u vaší vlastní studně setkáte i s Kristem!

Mikuláš Vymětal

(z jarního sborového dopisu ČCE Beroun)

NOVÝ ŽIVOT ZAKOTVENÝ V BOŽÍM SLOVĚ

Když jsem před nedávnem procházela rozmanité popsané papírky, které mám vložené do své Bible, našla jsem jeden, na který jsem už dávno zapomněla a který mne obzvlášť povzbudil.

V Bibli nacházíme mnoho slov povzbuzení a utvrzení do života v nové identitě, již získáváme v Kristu. Na svém papírku zapomenutém v Bibli jsem našla výťah veršů, které vyzdvihují pravdy, o které se můžeme opřít, když v našich každodenních zápasech čelíme útokům právě na naši nově získanou identitu v Kristu. Doufám, že tento výčet pro vás bude stejně povzbudivý, jako byl i pro mne:

- Proč bych se měl cítit sám, když Ježíš řekl, že bude vždycky se mnou a že mě nikdy neopustí, ani se mě nezřekne? (Mt 28,20; Žd 13,5)
- Proč bych se měl cítit jako prokletý nebo jako oběť nešťastné náhody, když Bible říká, že Kristus mne vykoupil z kletby zákona, abych mohl přijmout jeho Ducha? (Gal 3,13–14)

- Proč bych měl být nespokojený, když se podobně jako apoštol Pavel mohu učit být spokojený za všech okolností? (Fp 4,11)
- *Proč bych si měl připadat bezcenný, když se Kristus kvůli mě stal hříchem, abych se v něm mohl stát Boží spravedlností?* (2K 5,21)
- Proč bych si měl připadat jako budižkničemu, když skrze Krista ve všem vítězím? (Ř 8,37)
- *Proč bych se měl nechat znepokojoovat tíhou života, když mohu přijímat odvalu z vědomí, že Ježíš přemohl svět a jeho soužení?* (J 16,33)
- Proč bych měl být zmatený, když Bůh je původcem pokoje a skrze svého Du-cha, který ve mně přebývá, mi dává poznání? (1K 14,33; 2,12)
- *Proč bych měl být sklíčený, když se mohu rozpomínat na Boží milosrdenství, slitování a věrnost a mít naději?* (Pl 3,21–23)
- Proč bych kdy měl být v otroctví, když vím, že kde je Duch Páně, tam je svo-
boda? (2K 3,17)
- *Proč bych měl mít nedostatek, když vím, že mi Bůh dává všechno, co potře-
bují, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši?* (Fp 4,19)
- Proč bych říkal, že nemohu, když Bible říká, že všechno mohu v Kristu, který
mi dává sílu? (Fp 4,13)
- *Proč bych se měl bát, když Bible říká, že Bůh mi nedal ducha strachu, nýbrž
ducha síly, lásky a rozvahy?* (2Tm 1,7)
- Proč by mi měla chybět víra ke splnění mého povolání, když vím, že mi moji
míru víry dal Bůh? (Ř 12,3)
- *Proč bych měl být slabý, když Bible říká, že Hospodin je síla mého života a že
budu pevný a budu jednat, protože znám Boha?* (Ž 27,1; Da 11,23)
- Proč bych měl satanovi umožňovat nadvládu nad svým životem, když Ten,
který je ve mně, je větší než ten, který je ve světě? (1J 4,4)
- *Proč bych měl přijímat porážku, když Bible říká, že Bůh mě vždy vede v trium-
fálním průvodu?* (2K 2,14)
- Proč by mi měla chybět moudrost, když se mi Kristus stal moudrostí od Boha
a když budu Boha o moudrost prosit, štědře mi ji dá? (1K 1,30; Jk 1,5)
- *Proč bych si měl dělat starosti a trápit se, když mohu všechnu svou starost
vložit na Krista, kterému na mně záleží?* (1Pt 5,7)
- Proč bych měl trpět pocity, že mne někdo pronásleduje, když vím, že když
je Bůh se mnou, nikdo nemůže být proti mně? (Ř 8,31)
- *Proč bych se měl cítit odsouzený, když Bible říká, že nejsem odsouzen, protože
jsem v Kristu?* (Ř 8,1)

Eliška Adamcová

MODLITBA K ZÍTŘKU

Stmívá se. Jen jakási
záře kolem pelesti...

Svěřuji se
do tvých rukou, Lásko,
a na hladinu mezi
spánkem a bděním
prostírám ti svůj zítřek...

Ty veď mne
a směřuj moje kroky,
mými ústy se rozpovídej
a poskládej mé věty,
rozvibruj vzduch hlasem,
který má být slyšet,
aby vyjevil bez okolků
veškerá tvoje tajemství!

Ať pokaždé plynu jako dnes,
v rytmu tvého dechu
měříc svůj tep tvým,
ať ruku v ruce s tebou kráčím,
tik-tak,
tik-tak,
až do samého konce...

(Ester Brandejsová, jaro 2018)

70 LET NAŠEHO KOSTELA

Vzpomínky po půlstoletí^{*)}

Tyto změny neodradily přípravy na stavbu kostela. Od pražské obce byl získán pozemek pod lomem na severním konci Braníka blízko Vltavy. Uvažovalo se, že by se tam postavil provizorní kostel, než se podaří získat pozemek někde ve středu branického sboru. Tento prozatímní kostel by mohl být dřevěný. Přípravou plánu byl opět pověřen zkušený architekt Ing. Pavel Bareš. Radili jsme se spolu, jak by kostel mohl nejlépe sloužit sborové práci. Jako vzor se nám zdál nejvhodnější dřevěný toleranční z konce 18. století – kostel v Hrubé (Velké) Lhotě na Valašsku, kde v minulém století působil Jan Karafiát. Maďarští reformní kazatelé přinesli vzory této úpravy z Uher na Moravu a do Čech po roce 1781. Do obdélníkového prostoru se vcházelo uprostřed delší stěny. Členové sboru tak byli blízce kazateli i sobě navzájem.

Když se mělo začít se stavbou branického kostela v roce 1947, tento tradiční, avšak dlouho nepoužívaný plán byl přijat. Po obou stranách vstupu byly přidány sborové místnosti pro menší shromáždění a pro kancelář. Navíc vůči staré tradici byla přidána střežovitá věž nad vchodem. Dvanáctičlenné staršosvo branického sboru zvolené v roce 1946 velmi účinně připravovalo stavbu kostela. Architekt Bareš vypracoval plán, Ing. Pospíšil se jako stavitel věnoval opatřování stavebních pracovníků a potřeb. Když se některé nedostávaly, telefonoval dodavatelským podnikům. Když se představil jako ředitel nár. podniku Konstruk-tiva (?), byl potřebný materiál hned dodán.

Opět členové sboru osvědčili svou obětavost příspěvkem na stavbu kostela. Podpořily jí i celocírkevní zdroje.

Mnozí členové se účastnili i prací na stavbě. V té době různé organizace vedly své členy do pracovních brigád. Některé byly zcela dobrovolné, do některých byli pracovníci přinucováni. Na některých pomocných pracích při stavbě kostela se ochotně účastnili mnozí členové branického sboru. Tyto brigády se konaly většinou v sobotu odpoledne. Také jsem nejednou radostně pracoval spolu s místními evangelíky. Na brigádách někdy pracovali i lidé, kteří nebyli členy sboru. Branická organizace komunistické strany nutila své členy, aby pracovali na brigádách. Mohli si vybrat pracoviště. Jedním z nich byla stavba evangelického kostela. Někteří komunističtí brigádníci této práci dávali přednost, říkali, že rádi pracují se slušnými lidmi.

*) Dokončení z minulého čísla. Tyto vzpomínky Dr. Stanislava Segerta k padeátiletému výročí našeho kostela jsou převzaty z dubnové Brány z roku 1998.

Během několika měsíců byl kostel pod skálou postaven.

Byl slavnostně otevřen 9. května 1948, tři roky po skončení druhé světové války. Branický sbor tak dostal svou budovu pro bohoslužebná shromáždění díky soustředěnému úsilí svých členů a pomoci církve.

Vzpomínka na slavné otevření kostela zůstává živá ještě po padesáti letech. Synodní senior Křenek vedl průvod duchovních do přeplněného kostela. V kázání, v modlitbách i v písních byly vyjádřeny díky za pomoc, kterou Bůh dává svým věrným.

Branický sbor mohl rozvinout svou činnost, když měl k tomu potřebné prostory. V novém kostele členové sboru výrazněji pociťovali svou sounáležitost.

Věčně vzpomínám, že jsem byl též zván, abych v novém kostele také kázal. Cítil jsem, jak blízko jsem bratřím a sestrám při sdílení slova a svědectví.

Když jsem po mnoha letech opět mohl přijít si branického kostela, s radostí jsem pozoroval, jak nynější farář Dr. Luděk Rejchrt slouží sboru v radostně naplněné modlitebně. Zvláště mě potěšila velká a činná účast mládeže.

Svou skromnou vzpomínku na počátky branického kostela mohu zakončit přáním, aby tato budova nadále byla duchovním domovem těm, kdo nacházejí Bohem dané obecenství.

Dr. Stanislav Segert, California, USA

70 let kostela Braník

Bližící se slavnost k 70. výročí otevření dřevěného kostelíčka ve mně vyvolává vzpomínky, o kterých jsem ani nevěděla, že mám. Zvláště jeden okamžik ze dne 9. května 1948 – jakási „perlička“ viděná očima dítěte (bylo mi tehdy 12 roků).

Jsem Ludmila Sýkorová, roz. Drahozalová, moje babička Ludmila Strnadová byla aktivní členkou branického evangelického sboru (její jméno je uvedeno na webových stránkách sboru v odd. Historie, Léta 1942–1946 a 1946–1952).

Babička se velmi angažovala v těch poválečných letech, době příprav a pak konkrétní realizace stavby provizorního dřevěného kostelíčka. Zařizovala a organizovala kde co. Například v domě před měšťanskou školou (kde naše rodina s babičkou také bydlela) získala jednu místnost pro různá setkání, biblické hodiny, nedělní školu a pod.

Velmi důležitým místem v té době ale byla vila Pospíšilových v ulici Nad kostelem (katolickým). Tam se scházelo staršovstvo a v kanceláři se soustřeďovaly veškeré důležité úřední dokumenty.

Tehdy ještě nebyly telefony celoplošně do domácností zavedeny (existovaly na úřadech, v důležitých závodech a školách – hovory se přepojovaly na poště). A tak většinou to byly děti, které se staly v okruhu svého bydliště poslíčkem a běžely se zprávami z místa na místo. Takovým poslíčkem jsem byla i já, často jsem nesla zprávu k Pospíšilům nebo Huličkovým apod.

Stejným způsobem se řešila situace i ve škole. Neexistoval ještě školní rozhlas, a tak vybrané dítě chodilo s oběžníkem od třídy ke třídě, případně i do sousední školy. V Braníku byly ještě dva školní pavilony, jeden za Starou školou a druhý až na kopci, na Dobešce – tam se chodilo nejraději. ☺

Ale vrátím se ke dni 9. května 48. Otevření evangelického kostela byla přímo ekumenická záležitost. Účastnil se jí z Braníka farář Československé církve, i katolický pan farář. Všichni účastníci slavnostního dne se shromáždili u vily Pospíšilových, kde se seřadili do průvodu. V první řadě šli vlajkonoši, pak páni faráři, staršovstvo a další členové evangelického sboru. Průvod procházel ulicemi Mezivřší, Dolní Vinohradskou (nyní Školní), Branickou... až k Branickým skalám, na jejichž úpatí byl kostelíček postaven.

V té době podobné průvody nebyly žádnou zvláštností. Chodily svatební průvody, smuteční průvody od katolického kostela na hřbitov (na okraj Braníka směrem k Hodkovičkám), tamtéž každoročně šel i průvod ve svátek Božího Těla. My děti jsme byly všude přítomné. Nic nám neušlo. Domů jsme se po vyučování přišly najít a zbytek dne jsme „lítaly“ venku.

Skupinka dětí z našeho domu a okolí si zrovna toho 9. května hrála před Starou školou. Na chodníku před školou byl plotem vytvořený výklenek, ve kterém stála vysoká zelená pumpa (vyšší než člověk a tedy i širší než pumpy nízké). Podobné pumpy měl Braník na mnoha místech – byly zdrojem nejen pitné vody, ale i mnoha dětských radovánek. Ta Stará škola je postavena v dosti prudkém svahu – nahore je katolický kostel, dole Branická ulice. A jak si tam tak dovádíme, na jednu nevíme kam se dřív podívat. Kolem kostela přichází ten slavnostní průvod od Pospíšilů, již zatáčí dolů ke Staré škole a zároveň ze zdola od Branické ulice (to znamená od stanice elektrické dráhy „Na Mlýnku“) běží k nám v civilu pan vikář Segert, s malým kufříkem v ruce. Zaběhl za pumpu, v rychlosti vyměnil své sako za dlouhou černou sutanu z kufříku a už jen „číhal“ na vhodný okamžik splynout s průvodem. Přešli vlajkonoši a v tu chvíli se pan vikář třemi dlouhými skoky zařadil mezi pány faráře a klidně důstojným krokem pokračoval dál.

Tato událost je malou perličkou ve vzpomínce na p. vikáře Segerta. Teď se dozvídám, že v té době bydlel na druhém konci Prahy, v Břevnově – a to vše vysvětluje. Tramvaje neměly pevný jízdní řád, každou chvíli je něco nepředvídaného zbrzdilo.

O tom, co všechno během svého života bratr vikář Segert – později Prof. PhDr. Stanislav Segert – dokázal, se dozvídáme z Wikipedie:

Kromě jiného spolu s básníkem Seifertem přeložil Píseň Písni a s Vilémem Závadou přeložili Knihu Jóbovu.

V roce 1970 odjel do Kalifornie, kde byl jmenován profesorem biblických studií a semitských jazyků na univerzitě v Los Angeles... Stihl toho opravdu hodně.

Vzpomínám s úctou, Ludmila Sýkorová

Na skále a pod skálou

Od útrob mateřských jsi mým Bohem. (Ž 22,11)

Ježíš Kristus je věrný svědek, prvorozený z mrtvých – vládce králů země. (Zj 1,5)

Vážení a milí přátelé sestry a bratři (mladší, mladí, neb dříve žijící mimo náš branický evangelický sbor), ráda bych vám ze srdce – ve vzpomínce sdělila, jak to tenkrát bylo, než stál náš toužený, unikátní dřevěný kostelík.

Zatím jsme měli služby Boží v modlitebně Církve československé v Braníku v ulici Nad přívozem. (Tomu ještě předcházely dříve, tj. ještě ve válce, v Hodkovičkách ve školních pavilonech služby Boží, které sloužil bratr farář Jerie z Vinohrad.) Biblické hodiny (nevím již, v jakých intervalech) bývaly v rodinách (pamatuji v rodině br. doc. Stejskala, též u starých Konečných).

Dětská vánoční vystoupení byla též v pavilonech v Hodkovičkách a později (v podobě divadelní) v evangelickém sboru v Nuslích.

Nedělní škola byla pro Hodkovičky i Braník v malé místnosti vedle hostince v Braníku na rohu Školní ulice. Každou neděli obětavá sestra Dlasková (se vzorným výkladem) zvládla od nejmenších až po nás, skoro konfirmandy. Nadšeně jsme všichni končili písní „Vzhůru bratři“...

Náboženství v Hodkovičkách učivali bratr Harych (nemocný, později velice mladý zesnul) a bratr Heryán.

Bylo po válce – potraviny, obuv, vše bylo na „lístky“ – malé přídělky; a přece se zrodila v srdcích a myslích bratří a sester myšlenka na náš Boží kostel pro Braník, Hodkovičky a část Podolí. Pamatuji se, jak bratr kurátor Soph se sestrou Hlouškovou (mojí maminkou středoškolskou pedagožkou) navštěvovali přátelské evangelické rodiny, aby na stavbu dle možností a dobré vůle přispěly. Potřebné finance se sešly.

Nás na confirmaci připravoval bratr vikář Segert. Mimo to obětavě dojížděl vlakem nebo autobusem do pohraničí pro opuštěné děti a předával je sestře Huličkové v Braníku – pravděpodobně pro evangelickou Diakonii.

Slavnostní konfirmaci jsme měli ještě v modlitebně Církve československé, (i když s trémou) ale hrdě jsme před celým shromážděním citovali žalmy a biblické verše, které nám byly posilou do života. První svatá Večeře Páně – požehnaná, že do života nikdy nejdeme sami. Dobrotivost bratra vikáře byla obdivuhodná.

Vzpomínám na spolukonfirmandky a spolukonfirmandy: z Hodkoviček na Darinu Markovou (její maminka byla z příbuzenstva Štefánika), na milou Věru Motlovou, na Jarču Bednářovou, na Evu Chvalovskou, na Janu Černou (zesnula v minulých dnech), na Jiřího Košíka, na Miloše Jankovce, na Landu, na Kasala, na Zbytovského a myslím ještě na dvě sestry z Braníka.

V „lomech“ se měnila úprava povrchu. Bratr architekt Bareš propočítal a narýsoval plány. Někteří konfirmandi a konfirmandky jsme na staveniště chodili pomáhat, někteří i starší sduženci. Také bylo třeba k umytí a j. donášet vodu z Vltavy v kbelících. Obdivovali jsme, že (na lehčí práce) chodili i nejstarší bratři pomáhat. Vzpomínám: bratr Vaníček, bratr Sitta, snad nejstarší byl bratr Konečný, bratr Balcar, středního tehdy věku bratr Hrdlička, bratr Košík, bratr Hloušek, bratr Prosek (z Nuslí), atd.

Tak jsme později pomáhali i s nátěry vnějšími i vnitřními, s úklidem, venku s růžemi (zahrádka) a pod.

Až jsme se dočkali slavnostního dne, díky Pánu Bohu, otevření kostela. Toto slavnostní a vděčné otevření kostela učinil tehdejší vážený bratr synodní senior Křenek. Jeho projev si již nepamatuji, ale vím, že po mnoha letech, když byl velmi vážně nemocný, v nemocnici vyslovil ještě přání, aby mu byla zazpívána ta milá píseň plná důvěry a naděje: „Má Pán Ježíš má mě rád“. (V minulých dnech jsem právě toto psala do nemocnice své spolukonfirmandce před jejím odchodem z tohoto světa.)

A při těch různých brigádách při stavbě kostela, při nátěrech vnitřních i vnějších jsem netušila, že na přání bratra faráře, milého Timotea Pokorného, za pár let povedu Křesťanskou službu (při schůzích, v terénu, v nemocnicích atd). Že do tohoto sboru povedu svého budoucího muže, aby vstoupil do evangelické církve, že v tomto kostele nás oddá bratr farář Urban. Že v tomto kostele budou pokřtěni a konfirmováni všichni naši čtyři synové.

Také, že v roce 1968 jsem pro ně mohla založit duchovní skautský oddíl. Bratr farář Taich z Modřan přivedl vedoucího bratra Ivana Bradáče. Vzpomínám vděčně na sestru Páleníkovou z evangelické duchovní rady Junáka.

V tomto mém oddílu byli: br. Ivan Bradáč (vedoucí), bratři Jaromír Křivohlavý, Zbyněk Šorm, Jan Taich (rádci), bratři David Vávra, Zdar Šorm j., Zdeněk Šorm, Zvonimír Šorm, 3 bratři Michaljaničovi, Michal Klíma, Jaromír Děda, Tomáš Děda, Pravda, Pecka... Mám radost, že se někteří dodnes schází a prožívají bratrskou blízkost.

Dočkala jsem se, že můj muž se dožil zadostiučinění – v roce 1991 promoce PhDr., když přežil neproověření na fakultě 1949, nasazení v loděnicích ČKD, nástrojařství a ubíjející úctařství na různých úradech (i v církvi).

Mně pomáhaly extenze na teologické fakultě evangelické a výtvarné vzdělávání a práce v plenéru.

Když v Braníku nebyl farář, již se manžel sžil s evangelickou církví, že jsme mohli spolu řešit některá kázání.

Kromě složité doby minulého režimu, zažívali jsme 3× stěhování (nutily okolnosti), z tohoto světa (ze společného bytu) odcházeli drahý táta (stopy náročného života – Legií), za dva roky drahá maminka. Po prvním havarijním porodu a po třech dalších jsem zůstala pod lékařským dohledem. Nic mi však nemohlo „vygumovat“ ty šťastné chvíle před spaním se synky na postýlkách, se čtením z dějepřavy, z Broučků, zpíváním; a chvíle volných dnů v létě u řeky a v podzimu v obýváku „daleké“ cesty vláčkem, s divadýlkem i v Africe.

V „našem“ kostele se loučíme v r. 1998 na tomto světě s mým Zdarem a synové s tátou.

Díky Pánu Bohu, že jeden každý z nás na nic nejsme sami a že víme, že smíme být dětmi Božími, že Spasitel nás vodí a smíme zpívat znovu a znovu „Má Pán Ježíš má mě rád“!!!

V Praze 4. dubna 2018 Máša Šormová (86let)

Ke vzpomínkám by patřilo i období po roce 1990, kdy byly do evangelického prostředí přinášeny důrazy charismatického hnutí. Vznikaly skupinky mládeže, byly dlouhé debaty o možnostech změny – Večeře Páně, křest, osobní zbožnost. Mnohé sbory se v té době rozdělily. Díky moudrosti bratra faráře Rejcherta Braník zůstal. On sám prý tuto – nakonec úspěšnou! – snahu o soužití dvou způsobů zbožnosti vyhlásil za *experiment lásky*.

K tomuto období se vrací i letošní diskuze na Facebooku:

Jaroslav F. Pechar: Spíše jsem myslel na to, že branická zbožnost je „postletniční“, tedy že v letničním hnutí 90. let má kořeny, ale už je to o generaci dál, řada věcí byla podrobena kritické reflexi, prošla syntézou s klasickými evangelickými postoji a výsledkem je něco mnohem nosnějšího a životaschopnějšího než to, co představovalo kterékoliv křídlo z těch před 15 lety spolu soupeřících.

Jan Winkelhöfer: Jardo, tak dobrou definici branické zbožnosti jsem snad ještě nečetl. ☺

IN IUSTITIA,

pomoc proti nenávisti

Každý den jsou na nás z televize, rádia či novin chrleny zprávy z celého světa. Zprávy z politiky, z domova, ze světa, zpravidla negativně laděné a s jen malou špetkou dobrých zpráv. Přestože to na první dojem nemusí být zřejmé, tento článek je o dobré zprávě.

Chtěla bych se zaměřit na jedno z nejzávažnějších témat v naší společnosti, nad kterým má mnoho lidí tendenci zavírat oči. Postupně se zvedá hlas xenofobie, rasismu a nenávisti vůči všemu jinému a odlišnému od „normálu“. Proto jsem nesmírně vděčná za to, že existuje organizace IN IUSTITIA, zabývající se pomocí obětem násilí z nenávisti. Pracují zde většinou právníci, kteří se snaží bojovat za každého, kdo byl napaden ať už kvůli barvě pleti, národnosti, náboženství, sexuální orientaci či příslušnosti k té či oné sociální skupině.

Vzhledem k nepříznivé politické situaci je čím dál těžší bojovat přímo za lidi, kterým bylo ublíženo. Až příliš často slyšíme z úst vysoce postavených politiků pojem „nezisková organizace“ v negativním světle – i přes sebeušlechtlejší cíle, které neziskovky mají. Navíc se hromadí případy, kdy jsou sami pomáhající terčem útoků. Dnešní doba je krutá jak k lidem, kterým okolí ubližuje, tak i k těm, kteří jim chtějí pomoci. Policie řeší nemálo případů vyhrožování pracovníkům. V obhajování práv lidí ji to naštěstí nezastavilo a děkuji Bohu za statečnost a vytrvalost, kterou má ona i její spolupracovníci.

Chtěla bych Vás proto poprosit o modlitby, aby lidem, kteří chtějí pomáhat, neubývaly síly a dokázali bojovat dál. Pokud o nich chcete zjistit více, podívejte se na jejich webové stránky.*

K zakončení bych ráda použila citát herečky Květy Fialové jako malou pozitivní tečku:

I přes to, jaké hrůzy se kolem nás dějí, věřím, že toho dobra je víc, protože dobro je potichu. Zlo je hlasité.

Katka W.

*) www.in-ius.cz

STRES

Milí čtenáři Brány,

posílám Vám povídání o stresu. Je to takový pele-mele; přesto doufám, že Vám bude užitečný. On totiž stres má schopnost nahlodávat a rozežít naše životy a vztahy.

Stres je složitý pochod odehrávající se v našem organismu, který má svou biologickou podstatu. Je totiž užitečný k přežití. Datuje se z pravěku, kdy každodenní realitou pračlověka při setkání s mamutem byly dva základní pochody – buď bojovat, anebo vzít nohy na ramena a utéct. Mezitím se mnoho změnilo a my se živíme duševní prací, kdy podobu pro nás nebezpečného zvířete supluje počítač, telefon, různí neodbytní lidé, žrouti času a přemíra povinností o kterých si myslíme, že je za a) musíme všechny zvládnout, a to za b) perfektně. Pokusím se tyto premisy uvést na pravou míru tak, abyste byli ve stresu zdravém, který člověka pohání, a ne ve stresu, který je nad Vaše síly a který za určitých okolností může ukázat své zuby stejně tak, jako dříve šavlozubý tygr nebo jiná archaická potvora.

Vezmu to popořádku. Patologický stres na nás nepadá z nebe jako mana, naopak, střeďá se v průběhu našeho života. Dva američtí vědci (Oswald a Rohe) spočítali, že každá změna útočící na naši adaptaci vyvolává stres. A to i taková změna, kterou považujeme za příjemnou nebo příznivou (například svatba nebo přírůstek do rodiny). Když se na to podíváte zblízka, uvidíte, že různé radostné události byly vykoupeny nároky na naši adaptaci a tak způsobily stres. A co třeba ty nepříjemné události!! (Děťátku se prožravají zoubky a celé noci křičí jako by ho na nože bral, popřípadě babička má žloutenku.)

Ti dva vědci každou takovou změnu pojmenovali a zjistili, kolik bodů stresu má. Je to taková tabulka, podle které se dá spočítat, kolik stresu jsme nasbírali za uplynulé tři roky a jak je to ohrožující pro naše zdraví. Někdy zjistíme, že jsme si toho nabrali tolik, že jiný, méně odolný jedinec, by byl na našem místě už dávno v rakvi. Abychom se mohli radovat ze života a do pomyslné rakve se dostali co nejpozději, musíme vymyslet a používat určité strategie proti stresu. Tady jich namátkou vyjmenuji aspoň pár.

Za prvé je třeba udělat inventuru našeho žebříčku hodnot. Co je důležité a nevyhnutelné, co je vedlejší, co počká nebo co není třeba dělat vůbec. Pro věřící je třeba na prvním místě Bůh, ale je dobré to trochu korigovat. To je nevznášet se v nebeštině, ale držet se pozemštiny (ostatně je to v souladu s mottem Dona Bosca – *Mějte hlavu v oblacích, nohama však stůjte pevně na zemi*). Tak to lze přeformulovat např. na „spokojená rodina“ nebo „dobrá výchova dětí“ nebo „kvalitně odvedená práce“ atd. Je třeba si určit tuto hierarchii a pevně ji zakotvit.

Za druhé je důležité udělat rekapitulaci rolí – otec, manžel, syn, zaměstnanec, člen sboru atd., a přijmout fakt, že některé role mají své místo třeba až ve druhém nebo třetím dějství, neboli že není člověk ten, aby se líbil lidem všem nebo že první vyhrání z kapsy vyhání, jestli mi rozumíte. Pak je třeba vzít v úvahu i to, že nejsme pusté ostrovy, ale naopak, že jsme navzájem všelijak důmyslně propojeni a odkázáni jeden na druhého, i když dnešní doba zavlího individualismu ala USA nám tvrdí pravý opak. A také to, že jsme křehké nádoby, a přijmout vlastní křehkost a „rozbitelnost“ je velké umění.

Co z toho plyne – plyne z toho nutnost stanovení hranic a stanovení kompetencí. Můj písek je to a to, za to a to jsem zodpovědný, po tuto a tuto míru a od ní je za to již zodpovědný ten a ten. Aby to nebylo jako při stavbě Babylonské věže, kde se ti lidé nebyli schopni domluvit o tom, kdo má co dělat, a tak vlastně nepostavili nic.

Potom je třeba se odreagovávat. Když jsem našťvaný, jdu štípat dříví nebo oběhnu blok. Velmi užitečný je Schultzův autogenní trénink, což je krátkodobé uvolnění všech svalů od shora dolů a pak následné jejich zapnutí s určitou individuální formulkou, která nemá obsahovat předponu a slovo ne. Výborně pomáhá také to, když si člověk opakuje, že není zodpovědný za to, že jsou v třešních pecky (popřípadě červi).

Pak je třeba vyrovnat se i s tím, aby byl člověk imunní proti falešným lichotkám, které nás mají manipulovat do určité role.* Někdy to mohou být i lichotky upřímné, ale není třeba na ně naskakovat. Například: Vy jste jediný, kdo se v tom vyzná. Nebo „Bez Vás by ten kostel už dávno lehl popelem. Nikdo to neumí tak dobře zorganizovat jako Vy“ atd. atd. Páky a háky jsou všelijaké nářadí. Zkuste si představit, že byste si zlomili nohu a museli ležet v nemocnici na extenzi, a tu by se zjistilo, že to jde i bez Vás. Našel by se Všeználek, který by se také vyznal – kostel by popelem také neležel a organizační schopnosti by se probudily v někom, kdo na to třeba vůbec nevypadal. Tohle nevede k nezodpovědnosti, ale k tomu, abychom nebyli maximalističtí a netýrali tím sebe ani své okolí. Vede to k poněkud ležernějším postojům tam, kde je to možné.

A na závěr: Kdy jste si udělali naposled rodinný výlet, vypadli ze zajetých kolejí a trochu si „zabláznili“, abyste si dobili baterky? Nebo, kdy jste si udělali pohodový večer s večerí se svíčkami? A kdy jste někdy obrazně bouchli do stolu a řekli: Dost? I to patří k životu a někdy je to moc potřebné.

Doufám, že jsem Vás moc nezahltla a že jste se aspoň trochu nejen dozvěděli, na čem můžete pracovat, ale že jste se i trochu zasmáli. Přeji Vám krásné a pohodové dny.

Martina Votrubová

*) Pozn. MFP: Ve skutečnosti manipulují (ne nutně úmyslně) tyto lichotky prostřednictvím pocitu viny.

CHVÁLYHODNÝ POČIN

Člověk by předpokládal, že i ti, kteří s Bibli nepřišli moc do styku, znají třeba příběh o Josefovi a jeho bratrích (ekonom Tomáš Sedláček z něj dokonce čerpal pro některou ze svých zásadních pouček). Hovoří se často o křesťanských kořenech evropské civilizace a přitom mnozí nevědí, o co vlastně jde. K tomuto neradostnému závěru došel i spisovatel a nakladatel Martin Vopěnka (Můj bratr Mesiáš, Nebarevné vzpomínky, Nová planeta) při besedě na gymnáziu, kdy ani jeden student neměl tušení, jaký byl příběh Josefa a jeho bratrů. Dal si za úkol tuto mezeru ve vzdělání zaplnit a vydal novou knihu, tentokrát věnovanou dětem – **“Biblické příběhy pro nevěřící děti”**. Jsou minimem, které by měl každý Evropan znát.

Sám autor v závěru předmluvy napsal: *„Mnoho lidí se dnes bojí, že evropská civilizace ztratí svou podobu. Ale víme vůbec, jaká je to podoba? Bez znalosti Bible sotva. A tak než začneme naši civilizaci hájit, měli bychom ji nejprve poznat. Měli bychom vědět, kdo jsme.“*

Knižka má, mimo jiné, i velmi sympatický formát.

D. R. Nývltová

STALO SE V DUBNU

(pokračování ze strany 3)

BRANICKÝ KOMORNÍ SBOR

1. 4. Na Boží hod velikonoční jsme v rámci bohoslužeb mohli vyslechnout několik duchovních skladeb, které se členy našeho sboru nacvičila a uvedla Rut Nývltová. Děkujeme dirigentce, zpěvákům i hudebníkům.

VERNISÁŽ JIŘINY ADAMCOVÉ

17. 4. odpoledne se někteří členové branického sboru zúčastnili v prostorách Domova pro seniory v Chodově bohatého kulturního programu, spojeného s další vernisáží obrazů sestry Jiřiny Adamcové.

VÝZVY, OZNÁMENÍ

Milí bratři, milé sestry,

v červnu 2018 budu odjíždět na 1 rok do oblasti Jižní Asie, kde budu pracovat pro křesťanskou organizaci International Justice Mission, jako sociální pracovnice v oblasti práce s pracovně vykořisťovanými lidmi. Jedná se o dobrovolnickou službu. Pokud byste se o cestě chtěli dozvědět více, můžete si ve vstupním prostoru kostela vyzvednout informační materiál, případně mne můžete odchytnit po kázání v neděli, nebo mne kontaktovat přes e-mail. Zamýšlím posílat pravidelné měsíční dopisy prostřednictvím e-mailu. V případě, že byste měli zájem tyto pravidelné novinky z průběhu služby dostávat, kontaktujte mě, abych si váš e-mail přidala do seznamu osob, kterým budu novinky zasílat. Budu ráda, budete-li mít zájem se do cesty zapojit, spolupodílet se na ní. Budu vděčná za vaši modlitební podporu, anebo, bude-li ve vašich možnostech a pokud vás má služba zaujme, tak i finanční podporu. Služba je bez nároku na honorář, prostředky na celý rok služby si musím zajistit sama. Děkuji za váš zájem a zvážení podpory.

Eliška Adamcová, ✉ eliska.adamcova@gmail.com, ☎ 604 145 561.

MILÍ ŘIDIČI,

znovu se na vás obracím s prosbou, zda byste mohli zvážit své zapojení do **křesťanské služby** – dopravit některé z členů našeho sboru na bohoslužby a poté zase domů. Mnozí z vás již dříve jezdili, upřímně Zaplat' Pán Bůh!

Systém: kdo by našel ve svém diáři některou neděli, kdy se mu to hodí, zapíše se do „oběžníkového“ mailu. Pomůže i jedna cesta za dva měsíce.

Prosím, kdo o tom třeba jen uvažujete, napište mi, ráda sdělím bližší údaje.

S požehnáním pro každý kilometr – za křesťanskou službu

Lenka Pecharová, ✉ pechle73@seznam.cz.

NOC KOSTELŮ 25. 5. 2018

Branický kostel bude otevřen pro všechny, přijďte i vy, posedět nebo pomoci.

Program od 18.00 do 22.50

18.00–22.00 pro děti 6–15 let: *Znáš desatero?*

20.00–22.50 pro všechny: křesťanské písně s klavírem, kytarou, flétnou, harmonikou, mezitím krátké vstupy: 20.00 *Kdo jsme?* 21.00 *Co děláme?* a 22.00 *Čemu věříme?*

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300

Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 přístavba
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM
na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIV. ročník, číslo 5/květen 2018

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,

příspěvky předávejte redakční radě,

nebo e-mailem (na obě adresy!): mscerny@volny.cz a pecharca@seznam.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

